

1

Spåkonen i campingvognen

Ferie er bare det bedste, der findes, i hvert fald efter min mening. Men selv ferier kan byde på kedelige dage. I næsten to uger havde Lasse og jeg været på af sted sammen med vores familier, og nu var vi faktisk ved at være trætte af at bade, spille spil og spise is.

Men så var det, at vi fik øje på skiltet uden for den nedslidte campingvogn. *Spåkone* stod der. Inde i vognen sad der altså en dame, som påstod, at hun var i stand til at sige noget om vores fremtid.

”Tænk, at nogen er dumme nok til at falde for den slags,” sagde jeg.

”Har du nogensinde besøgt en spåkone?”
spurgte Lasse.

”Nej. Har du?”

”Nej. Gad vide, hvad det koster.”

”Er du blevet vanvittig?”

”Kan du måske finde på noget bedre at
lave?”

Lasse havde en pointe. Vi var løbet tør for
vilde ideer. Desuden havde vi begge to lige
fået suppleret lommepengene op og havde
endnu ikke nået at købe en eneste is.

”Lad os gå ind og tjekke,” foreslog Lasse.

Han førte an gennem et forhæng af
stofstrimler. Der var mørkt derinde, og
øjnene skulle først lige vænne sig til det
sparsomme lys, der sivede ind gennem de
tynde, røde gardiner. På væggene hang der
uhyggelige masker af træ.

”Velkommen, de herrer,” lød det fra en

ældgammel dame, der sad bag et lille bord.
Vi fór forskrækkede sammen.

Hun talte med en knirkende stemme.
Foran hende stod en krystalkugle på
størrelse med en håndbold.

”Øh ... vi kunne bare godt tænke os
at vide ... hvor meget det koster at blive
spået,” stammede Lasse.

”I betaler bare, hvad I synes.”

”Fed deal,” hviskede Lasse til mig.

”Jeg ved altså ikke, om jeg har lyst til at
blive spået,” hviskede jeg tilbage.

”Så vil vi gerne spås,” sagde Lasse højt til
damen.

”Jeg spår kun én ad gangen. Den ene af
jer skal gå udenfor. Og jeg begynder med
dig.”

Hendes magre, krogede pegefinger var
rettet direkte mod mig.

”Øh ... jeg ved ikke rigtigt,” sagde jeg og så usikkert på Lasse.

”Okay, jeg går ud så længe,” sagde Lasse med et smil. ”Held og lykke med det.”

Det var ikke videre rart at blive ladet alene tilbage med den gamle dame. Hendes fingre var tæt besat med ringe. Håret var dækket af et sort tørklæde, og hun havde en tyk kæde om halsen. Der var noget underligt ved hendes brune, stirrende øjne. Det virkede, som om hun kunne se lige igennem mig.

”Sæt dig bare ned, søde ven,” sagde hun.

Et kort øjeblik overvejede jeg at stikke af, men jeg ville ikke have, at Lasse skulle drille mig. Jeg satte mig derfor ned på den ledige taburet ved bordet.

”Hmmm,” knirkede spåkonen og stirrede ned i kuglen. ”Jeg ser et rådyr.”

”Et rådyr?”

”Ja, et meget smukt rådyr. Men jeg kan også se, at din mor er alvorligt syg.”

”Øh, nej, det tror jeg ikke ...”

”Hmmm,” knirkede hun på ny.

Spåkonen så igen op på mig. Hendes blik var både tomt og stirrende på én gang. Det her var ikke spor sjovt. Jeg havde den største lyst til at løbe min vej.

”Jeg kan ikke lide, hvad jeg ser,” sagde hun stille og stirrede atter ned i krystalkuglen.

”Øh ... nej men ...”

”Det ser ikke spor godt ud,” fortsatte hun og rystede på hovedet.

”Hvad er det da, du ser?”

Spåkonen rettede endnu en gang sit glasagtige blik mod mig.

”I morgen vil du tage livet af Lasse.”